

Sygn. akt. I C 609/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 marca 2017 r. w S.

sprawy z powództwa T. R.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w S.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od T. R. na rzecz Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. odstępuje od obciążania T. R. nieuiszczonymi kosztami sądowymi należnymi na rzecz Skarbu Państwa.

I C 609/16

UZASADNIENIE

T. R. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Zakład Karny w S. kwoty 400.000 zł.

W uzasadnieniu swego powództwa zarzucił pozwanemu naruszenie jego dóbr osobistych oraz narażenie jego stanu zdrowia. W szczególności powód wskazał, że odbywając karę pozbawienia wolności przebywał w niegodnych warunkach. Cella, w której był osadzony, miała nieodpowiedni metraż, który nie spełniał norm gwarantowanych przez kodeks karny wykonawczy, co powodowało konflikty pomiędzy osadzonymi. Poza tym brak było odpowiedniego oświetlenia w celi, co uniemożliwiało powodowi pisanie listów, czytanie. Stan techniczny poszczególnych cel był zły. Cele były zawilgocone, zdewastowane, podłogi były zniszczone, brak było odpowiedniej wentylacji sanitarnej, brak łóżek z zabezpieczeniami i drabinkami. Na łóżkach były stare, zniszczone materace i koce, co powodowało u powoda bóle kręgosłupa oraz wysypki na całym ciele. Brak było odpowiedniego ogrzewania celi w sezonie zimowym. Ponadto powód wskazał na narażenie jego stanu zdrowia i życia poprzez osadzenie z osobami chorymi na HCV, (...), HIV, zarażonymi gronkowcem.

Pismem z dnia 09.09.2016 r powód rozszerzył swoje powództwo wskazując, że jego żądanie dotyczące zapłaty zadośćuczynienia dotyczy także szykanowania jego osoby, jak i jego rodziny, konkubiny przez pracowników służby więziennej.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa reprezentowany przez Dyrektora Zakładu Karnego w S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, iż powództwo jest całkowicie niezasadne, a jako takie winno podlegać oddaleniu. W okresie przebywania w ZK S. powód zakwaterowany był w celach znajdujących się w pawilonach A i B. W okresie pobytu powoda w określonych celach, norma powierzchni przypadająca na osadzonego była zagwarantowana zgodnie z art. 110 k.k.w. Wobec powoda nie były wydawane decyzje o umieszczeniu w celi przeludnionej. Pozwany wskazał, że wszystkie cele mieszkalne w pawilonie A i B mają obecnie właściwy standard sanitarno-bytowy. Cele, w których przebywał powód posiadają kanały wentylacyjne, kontrolowane pod kątem drożności raz w roku. Pozwany podniósł, że niszczenie i dewastacja cel spowodowana jest zachowaniem samych osadzonych poprzez niewłaściwą eksploatację. Odnosząc się do zarzutu powoda dotyczącego braku ogrzewania pozwany wskazał, że od listopada 2009r ZK S. podłączony jest do miejskiej sieci ciepłowniczej zapewniającej odpowiednią temperaturę we wszystkich pomieszczeniach, w tym w celach mieszkalnych adekwatnie do pory roku. Pomiar natężenia oświetlenia sztucznego wykonywany jest raz na pięć lat. Wyniki pomiarów w 2013 r przeprowadzone przy użyciu luksomierza określiły natężenie światłem sztucznym jako wystarczające, a tym samym odpowiednie do czytania, pisania oraz wykonywania innych czynności przez skazanych. Oświetlenie naturalne w celach jest odpowiednie, zaś natężenie oświetlenia sztucznego jest wystarczające. Powód miał zapewnione stosowne miejsce do spania, jak i do spożywania posiłków. Cele mieszkalne wyposażone były w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2014 r w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Przedmioty stanowiące wyposażenie skazanych wydawane były w dobrym stanie, ale jeśli w trakcie właściwego użytkowania utraciły swoje właściwości użytkowe na prośbę skazanego były wymieniane na takie, które posiadają należyty stan techniczny. Pozwany wskazał, że nie ma przepisów nakazujących izolacje zakażonych wirusem HIV, HCV, HBV czy gronkowcem. Samo przebywanie w celi ze skazanym zarażonym ww. wirusem nie stanowi zagrożenia dla życia i zdrowia pozostałych osadzonych. Informacje o chorobach osadzonych współwięźniów są objęte tajemnicą i nikt postronny nie jest o nich informowany. Pozwany wskazał, że jego działania są zgodne z przepisami, a zatem roszczenie powoda winno ulec oddaleniu. Powód poza własnymi twierdzeniami nie wykazał i nie udowodnił szkody, którą poniósł w związku z pobytom w zakładzie karnym. Niedogodności, które spotkały powoda w związku z odbywaniem kary w takim samym stopniu dotyczyły innych osadzonych. Warunki były takie, jakie w danej sytuacji mogła optymalnie zapewnić administracja zakładu. Powód dopuszczając się przestępstwa powinien liczyć się z koniecznością poniesienia skutków związanych z osadzeniem w w zakładzie karnym i z trudnymi tam warunkami.

Sąd ustalił, co następuje:

T. R. w Zakładzie Karnym w S. przebywał od dnia 04.03.2014 r do listopada 2016 r. Był osadzony w celach w pawilonie A oddział II i III oraz w pawilonie B oddział IV i V. Cele w jakich przebywał powód spełniały normę powierzchniową przypadającą na osadzonego zgodnie z treścią art. 110 § 2 k.k.w. Wobec powoda nie były wydawane decyzje o umieszczeniu w tzw. celi przeludnionej. (notatka służbowa kierownika działu ewidencji k. 67, zeznanie świadka M. C. złożone w dniu 21 listopada 2016 r)

Cele mieszkalne w pawilonach A i B posiadają całkowicie zabudowane kąciki sanitarne z dostępem do ciepłej i zimnej wody bieżącej oraz WC zapewniające odpowiednie warunki intymne. Wszystkie cele wyposażone są w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy, w tym koce i materace. Jeżeli przedmioty te w trakcie właściwego użytkowania utracą swoje właściwości użytkowe, na prośbę osadzonego są wymieniane na takie, które posiadają stosowny okres używalności oraz właściwy stan. W niektórych celach zniszczona była podłoga, uszkodzone tynki, powłoki malarskie na ścianach, uszkodzone zawiasy okienne. Uszkodzenia te powstały na skutek działań osadzonych. Występowały też zawilgocenia i zagrzybienia w celach. Ogrzewanie wszystkich pomieszczeń w tym cel mieszkalnych zapewnia miejska sieć ciepłownicza. Temperatura we wszystkich pomieszczeniach w sezonie grzewczym adekwatna jest do temperatury panującej na zewnątrz. W razie awarii kaloryferów, usuwana jest ona na bieżąco przez pracowników zakładu karnego. Cele mieszkalne posiadają kanały wentylacyjne podlegające corocznej kontroli pod kątem ich drożności. Udrożnienie i czyszczenie przewodów wykonywane jest w dniach przeprowadzania przeglądu podłączeń wentylacyjnych i przewodów kominowych. Pomiar natężenia oświetlenia sztucznego wykonywany jest w zakładzie karnym raz na pięć lat. Ostatni taki pomiar był wykonywany w 2013 r. Wyniki wykazały natężenie światłem sztucznym

jako wystarczające. (notatka służbowa kierownika działu kwatermistrzowskiego k. 68 – 69, zeznanie świadków: M. S. złożone w dniu 21 listopada 2016r, M. D., M. N., Z. S. złożone w dniu 17 stycznia 2017 r)

Powód T. R. dwukrotnie umieszczony był w celi z osobami chorymi na HCV, (...), HIV. Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w S. powód nie został zarażony żadną chorobą. (wyjaśnienia powoda składane w toku sprawy, zeznanie świadka S. K. złożone w dniu 21 listopada 2016r)

T. R. podczas pobytu w Zakładzie Karnym w S. objęty był opieką medyczną, miał możliwość korzystania z opieki lekarza pierwszego kontaktu. Powód był leczony na astmę, okresowo zgłaszał się do lekarza ze zmianami skórными na tle alergicznym. Był konsultowany okulistycznie. Powód skarżył się na dolegliwości bólowe, głównie kręgosłupa. (zeznanie świadka S. K. złożone w dniu 21 listopada 2016r).

Pomiędzy powodem a jednym z funkcjonariuszy doszło do konfliktu podczas widzenia odbywanego przez powoda. Powód T. R. złożył skargę dotyczącą zachowania funkcjonariusza pozwanego zakładu karnego podczas udzielania widzenia oraz sporządzenia wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej. Z uwagi na zachowanie powoda podczas widzenia z konkubiną w dniu 22.05.2016 r funkcjonariusz nadzorujący przebieg widzenia sporządził notatkę służbową i wniosek o wymierzenie powodowi kary dyscyplinarnej. Notatkę służbową sporządził także funkcjonariusz, który był świadkiem zdarzenia. W dniu 31.05.2016 r dyrektor pozwanego zakładu karnego za nieregularne zachowanie wymierzył powodowi karę „udzielania widzeń w sposób uniemożliwiający bezpośredni kontakt z osobą odwiedzającą na okres dwóch miesięcy”. Skarga powoda została uznana za bezzasadną. (pismo k. 84 – 85) Również kolejna skarga powoda dotycząca zachowania funkcjonariusza podczas udzielania widzenia z rodziną została uznana za bezzasadną. (k. 86 – 87)

Występowały jednostkowe sytuacje, kiedy funkcjonariusze pozwanego zakładu karnego używali wyzwisk, słów wulgarnych w stosunku do osadzonych, w tym i do powoda. (zeznania świadków: M. N., D. P., Z. S. złożone w dniu 17 stycznia 2017 r, A. B. złożone w dniu 30 marca 2017r .

Sąd zważył, co następuje:

Jak wynika z treści pozwu oraz pism składanych w toku postępowania powód swoje żądanie opiera na treści przepisów dotyczących ochrony dóbr osobistych, powołując się na naruszenie jego godności poprzez przebywanie w celach przeludnionych oraz w złych warunkach sanitarno - bytowych, a także poprzez sprzeczne z prawem działania podejmowane wobec jego osoby przez funkcjonariuszy pozwanego zakładu karnego. Ponadto powód wskazał na narażenie jego stanu zdrowia i życia poprzez osadzenie z osobami chorymi na HCV, (...), HIV, zarażonymi gronkowcem. Powód wskazując na doznane krzywdy w zakładzie karnym domagał się zasądzenia zadośćuczynienia. W tym miejscu wskazać należy, iż powód nie sprecyzował jakiego rodzaju szkodę odniósł na skutek działań pozwanego, poza szkodą niematerialną w postaci naruszenia jego dóbr osobistych. Powód w swoich wyjaśnieniach wskazał, iż nie doznał wymiernego uszczerbku na zdrowiu ani innych krzywd fizycznych.

Zgodnie z treścią art. 24 k.c. osoba, której dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie w odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie można również żądać zadośćuczynienia pieniężnego, a w sytuacji kiedy wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

Katalog dóbr osobistych, ujęty został w treści art. 23 k.c. Ma on charakter otwarty, a doktryna i judykatura wskazują kolejne dobra osobiste w miarę rozwoju stosunków społecznych. Do kategorii podstawowych dóbr osobistych podlegających ochronie należą w szczególności zdrowie, godność osobista, cześć, dobre imię. Ochrona przewidziana w treści art. 24 k.c. nie została w żaden sposób ograniczona, służy zatem ona także osobom osadzonym w zakładzie karnym, jeżeli ich dobra osobiste zostają naruszone na skutek bezprawnych działań innych osób. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że prawo do godnego odbywania kary pozbawienia wolności niewątpliwie należy zaliczyć do katalogu

dóbr osobistych podlegających ochronie. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 października 2007 r., II CSK 269/2007, LexPolonica nr 1615563)

Ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności działania jest przesłanką konieczną do udzielenia ochrony o charakterze niemajątkowym, przewidzianej w ww. przepisie.

W przedmiotowej sprawie powód domagając się zadośćuczynienia od pozwanego za naruszenie jego dóbr osobistych wskazywał na szereg nieprawidłowości i naruszeń jego praw jako osoby odbywającej karę pozbawienia wolności.

Powód T. R. zarzucał, iż w Zakładzie Karnym w S. występują złe warunki sanitarno – bytowe. Cele były zawilgocone, zdewastowane, podłogi były zniszczone, brak było odpowiedniej wentylacji sanitarnej, brak łóżek z zabezpieczeniami i drabinkami. Na łóżkach były stare i zniszczone materace i koce, co powodowało u powoda bóle kręgosłupa oraz wysypki na całym ciele. Brak było odpowiedniego ogrzewania celi w sezonie zimowym. Wentylacja w celach nie była sprawna. Brak było odpowiedniego oświetlenia w celi, co uniemożliwiało powodowi pisanie listów, czytanie. Spowodowało to również pogorszenie jego stanu wzroku. Poza tym metraż przypadający na jednego osadzonego nie spełniał norm gwarantowanych przez k.k.w. Jak wynika z zeznań świadka M. S. złożonych w dniu 21 listopada 2016r oba pawilony A i B, w których powód przebywał są w stanie dobrym. Pawilon A był wyremontowany w 2001 r, jest przeprowadzana bieżąca konserwacja i remonty. Pawilon B został wyremontowany w 2013 r kompleksowo i są tam obecnie dobre warunki. Cele w obu pawilonach są w stanie dobrym. W miarę posiadanych środków finansowych pozwany podejmuje naprawy i bieżące konserwacje. Świadek wskazał, że osadzeni dewastują cele, w szczególności podłogi, ściany, okna. Pozwany stara się dokonywać napraw zdewastowanych okien na bieżąco. Cele w obydwu pawilonach są ogrzewane przez (...) w S., nad wysokością temperatur ogrzewania czuwa automatyka pogodowa. W przypadku awarii kaloryfera po zgłoszeniu przez osadzonych awarie takie są usuwane na bieżąco. Świadek zeznał, iż powód nie zgłaszał takich awarii. Świadek wskazał, że łóżka w zakładzie karnym są sukcesywnie wymieniane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie normami. Jest to przedsięwzięcie kosztowne, ponieważ z uwagi na zabytkowy charakter pozwanego zakładu karnego łóżka muszą być robione pod wymiar. Materace po zużyciu wymieniane są na wnioski osadzonego. W zakresie wentylacji w celach mieszkalnych świadek wskazał, że jest to wentylacja grawitacyjna i podlega regularnej kontroli przez właściwe i upoważnione do tego organy. Świadek M. D. w swoich zeznaniach złożonych w dniu 17 stycznia 2017 r wskazał, że niektóre cele w pozwanym zakładzie karnym są zawilgocone, zagrzybione. W celi 202 było pęknięte okno. Jednocześnie świadek nie potrafił określić jakie warunki panowały w celach, w których przebywał powód. Świadek M. N. w swoich zeznaniach złożonych w dniu 17 stycznia 2017 r wskazał, że cele w których przebywał powód oznaczone numerami 209, 216, 215 są zrujnowane. Tynki odpadają ze ścian, okna są nieszczelne, kaloryfery nie grzeją tak jak powinny. Świadek Z. S. w swoich zeznaniach złożonych w dniu 17 stycznia 2017 r wskazał, że cela nr 215, w której przebywał z powodem była zniszczona. Ściany były brudne, było zepsute okno. Uszkodzenie okna było zgłaszane do administracji, jednak w odpowiedzi uzyskano informacje, że brakuje części do wykonania naprawy. Z zeznań wyżej wskazanych świadków wynika, że generalnie warunki socjalno – bytowe w zakładzie karnym są prawidłowe. Występują uszkodzenia w celach spowodowane niewłaściwym użytkowaniem przez samych osadzonych. Brudne ściany, zniszczone zawiasy okienne to wynik zachowania samych osadzonych, którzy nie szanują miejsca w swego pobytu. Występujące zawilgoconie, niewłaściwe ogrzewanie nie jest natomiast związane z działalnością osadzonych. Jak wynika jednak z zeznań świadka M. S. uszkodzenia te są usuwane w miarę posiadanych środków finansowych. W tym miejscu wskazać należy, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby wentylacja w celach mieszkalnych była nieprawidłowa, a natężenie oświetlenia sztucznego niewystarczające. Na te okoliczności nie zostały wskazane żadne dowody przez powoda. Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd nie znalazł podstaw do uznania, aby warunki socjalno – bytowe w pozwanym zakładzie karnym naruszały dobra osobiste powoda. Brak jest dowodów na to, aby na skutek przebywania w niewyremontowanych celach powód doznał jakiegokolwiek szkody uzasadniającej przyznanie mu zadośćuczynienia.

Zgodnie z treścią art. 110 § 1 i 2 k.k.w. skazanego osadza się w celi mieszkalnej wieloosobowej lub jednoosobowej. Powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosić ma nie mniej niż 3 m². Dyrektor zakładu karnego może umieścić skazanego na czas określony w celi mieszkalnej, w której powierzchnia przypadająca na

skazanego wynosi poniżej 3 m², nie mniej jednak niż 2 m² tylko w ściśle określonych sytuacjach opisanych w treści art. 110 § 2a i 2b k.k.w. Osadzenie skazanego w takich warunkach wymaga wydania przez dyrektora zakładu karnego określonej decyzji. Jak wynika z zeznań świadka M. C. złożonych w dniu 21 listopada 2016 r. decyzje takie od 2012 r. nie były wydawane. W zakładzie karnym nie ma obecnie cel, w których przypadający na jednego osadzonego metraż byłby mniejszy niż 3 metry kwadratowe. Zeznania tego świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zwłaszcza, że znalazły one potwierdzenie w zeznaniach świadka M. S. złożonych w dniu 21 listopada 2016 r. Powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających jego tezę, że cele mieszkalne, w których był osadzony nie spełniały wymagań metrażowych określonych w treści art. 110 k.k.w. W szczególności dowodem takim nie mogą być zeznania świadków M. D., D. P. złożone w dniu 17 stycznia 2017 r., w których wyrazili swoje podejrzenia dotyczące powierzchni cel mieszkalnych i nie spełniania przez nich norm powierzchniowych. Wniosek taki wyprowadzili z tego, że w celach, w których przebywali było ciasno. Na podstawie tych zeznań nie można ustalić metrażu cel mieszkalnych, w których był osadzony powód.

W zakresie narażenia zdrowia fizycznego powoda na skutek działań funkcjonariuszy pozwanego zakładu karnego, podnoszonych zarzutów nie można uznać za uzasadnione. W szczególności powód nie wykazał, aby odniósł szkodę na skutek przebywania w jednej celi z osobą chorą na HIV, HCV, HBV. Z zeznań świadka S. K. - lekarza medycyny, złożonych w dniu 21 listopada 2016 r. osoby te nie wymagają izolacji ze względów medycznych. Zakażenia przenoszone są drogą krwiopochodną i poprzez kontakt seksualny. W. nie są zagrożeni przeniesieniem zakażenia pod warunkiem nie wykonywania tatuażu, samouszkodzeń, ryzykownych kontaktów seksualnych, podawania narkotyków poprzez wstrzyknięcie, a więc zależą bezpośrednio od własnego postępowania. Wystarczająca jest całkowicie ogólnie pojęta higiena. Poza tym wskazać należy, że brak jest podstaw prawnych do izolowania takich osób od reszty społeczeństwa, a więc także współosadzonych. Także w warunkach wolnościowych powód może być narażony na kontakt z takimi osobami np. w zakładzie pracy. Nie można zatem uznać, aby pozwany w tym zakresie działał bezprawnie. Poza tym brak jest jakiegokolwiek szkody, którą powód odniósł na skutek przebywania w jednej celi z takimi osobami. Aktualne wyniki badań powoda w kierunku HCV, HBV, HIV są ujemne. Natomiast zakażeń gronkowcem w ostatnich trzech latach praktycznie w zakładzie karnym nie było. Jak wynika z zeznań świadka S. K. powód objęty był opieką medyczną w zakładzie karnym. Odbywał wizyty lekarskie, był konsultowany przez specjalistów, otrzymywał konieczne leki. Zeznania tego świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Brak jest jakichkolwiek dowodów przeciwnych w tym zakresie. Powód nie wykazał, aby pozwany ograniczał mu w sposób bezprawny dostęp do lekarza lub nie otrzymywał koniecznych leków. Brak jest także podstaw do uznania, aby stan zdrowia powoda uległ pogorszeniu na skutek warunków socjalno – bytowych panujących w zakładzie karnym. W szczególności powód nie wykazał, aby pogorszeniu uległ stan jego wzroku, wymagał noszenia szkieł korekcyjnych lub ujawniło się schorzenie tego organu.

Powód wskazywał także na naganne, niezgodne z przepisami zachowanie pracowników zakładu karnego w stosunku do jego osoby. Z zeznań świadka M. D. złożonych w dniu 17 stycznia 2017 r. wynika, że funkcjonariusze pozwanego zakładu karnego używali wyzwisk, słów wulgarnych w stosunku do osadzonych, w tym i do powoda. Świadek M. N. w swoich zeznaniach złożonych w dniu 17 stycznia 2017 r. potwierdził, że funkcjonariusze zakładu karnego ubliżali powodowi używając słów wulgarnych. Potwierdził to również D. P. zeznający w dniu 17 stycznia 2017 r. Świadek Z. S. w swoich zeznaniach złożonych w dniu 17 stycznia 2017 r. wskazał, że funkcjonariusze zakładu karnego ubliżają osadzonym, także powodowi. Świadek A. B. w swoich zeznaniach złożonych w dniu 30 marca 2017 r. wskazał, że pomiędzy powodem a jednym z funkcjonariuszy dochodziło do konfliktów. Przy czym świadkowie zgodnie opisywali jednostkowe sytuacje, kiedy to funkcjonariusze zakładu karnego w taki sposób odnosili się do powoda. Mając na uwadze treść zeznań tych świadków Sąd uznał, iż zachowanie pracowników zakładu karnego w tym zakresie naruszało dobra osobiste powoda. Jednak z uwagi na zakres tych naruszeń żądanie zasądzenia zadośćuczynienia w dochodzonej przez powoda kwocie uznać należy za całkowicie nieuzasadnione. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie bardziej uzasadnione z uwagi na rozmiar i zakres naruszeń byłoby zastosowanie innych środków ochrony w postaci choćby przeproszenia powoda. Poza tym wskazać należy, że skargi powoda na zachowanie funkcjonariuszy zakładu karnego były uznane za niezasadne, a sam powód za nieregularne zachowanie został ukarany przez dyrektora zakładu karnego. W tym miejscu wskazać także należy, że świadkowie w swoich zeznaniach wskazywali na wzajemność naruszeń dóbr osobistych powoda i funkcjonariuszy, ponieważ powód również używał słów obraźliwych wobec pracowników pozwanego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa w zgłoszonym kształcie.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot poniesionych kosztów procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika procesowego zgodnie z brzmieniem § 8 ust. 1 pkt. 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Jednocześnie Sąd odstąpił z uwagi na sytuację materialną powoda od obciążania go nieuiszczonymi kosztami sądowymi należnymi na rzecz Skarbu Państwa.